

prima instanță: Judecătoria Hîncești
Judecătorul: I. Dadu
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: M. Guzun, I. Cotruță, N. Simciuc

ÎNCHEIERE

29 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Nicolae Craiu
Oleg Sternioală

examinând admisibilitatea recursului declarat de Romanescu Ion, prin intermediul avocatului Ana Nani,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Romanescu Natalia împotriva Romanescu Ion, cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate asupra terenului, stabilirea cotelor – părți ideale asupra terenului, materialelor de construcție,

și cererea de chemarea în judecată reconvențională intentată de Romanescu Ion împotriva Romanescu Natalia, cu privire la partajarea mijloacelor bănești,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 iunie 2017, prin care s-a respins apelul declarat de Romanescu Ion și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Hîncești din 20 decembrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 10 noiembrie 2015, Romanescu Natalia a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Romanescu Ion, cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate în devălmășie.

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că, la 16 mai 2008, s-a căsătorit cu Romanescu Ion, iar înregistrarea a avut loc la Primăria sat. XXXXX, raionul Hîncești. Ulterior, peste 5 zile, la 20 mai 2008, a fost înscris dreptul de proprietate a lui Romanescu Ion asupra terenului cu nr. cadastral XXXXX în Registrul bunurilor imobile.

În aceeași ordine de idei, se arată că, pe parcursul căsătoriei, care a durat din 16 mai 2008 până la 11 noiembrie 2014, pe acest teren au fost ridicate și practic

finisate casa de locuit și anexele gospodărești. Astfel, Romanescu Natalia a susținut că toate investițiile făcute în casa de locuit și anexele gospodărești au fost făcute în mare parte din mijloacele bănești personale transferate soțului său, dar și din resursele financiare obținute din înstrăinarea terenului din raionul Anenii Noi, com. Chetrosu, sat. Todirești, ce-i aparținea exclusiv dânzei cu drept de proprietate în valoare de 60 750 lei.

În circumstanțele respective, reclamanta a sugerat că valoarea bunurilor (terenul, casa de locuit și anexele gospodărești amplasate pe terenul din speță) s-a mărit considerabil din contul acesteia. Totodată, s-a accentuat că, la 11 noiembrie 2014, a fost desfăcută căsătoria cu Romanescu Ion.

În concluzie, reclamanta a declarat că nu dispune de spații locative, iar toate sursele financiare acumulate pe parcursul vieții au fost investite în casa și anexele gospodărești amplasate pe terenul cu nr. cadastral XXXXX.

Romanescu Natalia a solicitat recunoașterea dreptului de proprietate în devălmășie în privința terenului imobil cu numărul cadastral XXXXX, a casei de locuit și a anexelor gospodărești amplasate pe terenul respectiv. La fel, reclamanta a cerut compensarea de la Romanescu Ion a cheltuielilor judiciare în mărime de 4067,5 lei (f. d. 106, *pe verso*), ce se formează din: suma achitată pentru taxa de stat, cheltuielile suportate pentru achitarea serviciilor avocatului, taxa achitată la Oficiul cadastral teritorial Hîncești pentru eliberarea certificatului cu privire la dreptului de proprietate asupra bunului imobil în sumă de 61,20 lei (f. d. 4).

Pe parcursul examinării cauzei, pârâtul Romanescu Ion a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a cerut respingerea acțiunii ca neîntemeiată (f. d. 43 – 44).

La 16 martie 2016, Judecătoria Hîncești a acceptat în procedură acțiunea reconvențională intentată de Romanescu Ion împotriva Romanescu Natalia, cu privire la partajarea averii (f. d. 47 – 48, 54).

În argumentarea acțiunii, Romanescu Ion a invocat că, pe parcursul căsătoriei împreună cu Romanescu Natalia, au acumulat mijloace bănești în mărime de 65 000 lei, care au fost depozitate pe un cont deschis pe numele soției sale la Banca Comercială „Moldova Agroindbank” S.A., filiala Hîncești. Gestionarea contului bancar putea fi efectuată doar de către pârâtă, întrucât contul a fost deschis exclusiv pe numele acesteia.

Prin urmare, reieșind din faptul că suma dată a fost acumulată de ambii soți în timpul căsătoriei, Romanescu Ion a cerut partajarea mijloacelor bănești în mărime de 65 000 lei, atribuind câte $\frac{1}{2}$ cotă – parte fiecărei părți și încasarea de la Romanescu Natalia în beneficiul său a sumei de 32 500 lei, ce constituie $\frac{1}{2}$ cotă – parte din suma depozitată la Banca Comercială „Moldova Agroindbank” S.A. (f. d. 48).

La 24 mai 2016, Judecătoria Hîncești a dispus primirea în procedură a ultimei cereri de extindere a pretențiilor inițiale avansate de Romanescu Natalia împotriva lui Romanescu Ion, solicitând recunoașterea dreptului de proprietate în devălmășie în privința terenului imobil cu numărul cadastral XXXXX și asupra materialelor de construcție din care a fost ridicată casa de locuit și anexele gospodărești amplasate pe terenul respectiv (f. d. 77, 79 - *pe verso*).

Simultan, reclamanta a cerut partajarea în natură în părți egale a terenului proprietate comună în devălmășie cu suprafața de 0,1555 ha, nr. cadastral XXXXX, estimat la suma de 1 999 lei (f. d. 77).

Prin hotărârea Judecătoriei Hîncești din 20 decembrie 2016, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Romanescu Natalia, s-a partajat bunul proprietate în devălmășie a foștilor soți și s-a determinat în proprietatea Nataliei Romanescu și lui Ion Romanescu, fiecareia câte $\frac{1}{2}$ cotă – parte ideală din terenul cu nr. cadastral XXXXX, suprafața de 0, 1555 ha, situate în raionul Hîncești, satul XXXXX (f. d. 108, 115 – 122).

În același timp, s-a încasat din contul lui Romanescu Ion în beneficiul Romanescu Natalia cheltuielile de judecată, constituite din taxa de stat în sumă de 150 lei, cheltuielile de judecare a pricinii în sumă de 270 lei, 70 lei și 2 000 lei, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică. În rest, acțiunea civilă s-a respins ca neîntemeiată (f. d. 107, 115 – 122).

De asemenea, Judecătoria Hîncești a admis acțiunea reconvențională intentată de Romanescu Ion, fiind partajate mijloacele bănești acumulate în timpul căsătoriei de soții Romanescu Ion și Romanescu Natalia în sumă de 65 000 lei, deținute în contul de depozit de la Banca Comercială „Moldova Agroindbank”. Astfel, s-a atribuit lui Romanescu Ion și Romanescu Natalia câte $\frac{1}{2}$ cotă – parte ideală fiecareia din suma de 65 000 lei și s-a încasat din contul Romanescu Natalia în folosul lui Romanescu Ion suma de 32 500 lei, ceea ce constituie $\frac{1}{2}$ cotă – parte din suma depozitată la Banca Comercială „Moldova Agroindbank” (f. d. 108, 115 – 122) (f. d. 108, 115 – 122).

Într-un final, prima instanța a încasat din contul Romanescu Natalia în folosul lui Romanescu Ion cheltuielile de judecată, constituite din taxa de stat în mărime de 975 lei (f. d. 108, 115 – 122).

Împotriva acestui act de dispoziție, Romanescu Ion și Romanescu Natalia au declarat apel în termenul legal. În apărare, intimata a cerut respingerea cererii acestuia (f. d. 162).

În același context, prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 2 mai 2017, s-a restituit apelul depus de Romanescu Natalia, din cauza neprezentării în termenul fixat de instanța de apel a dovezii plății taxei de stat și cererea de apel desfășurată (f. d. 152 – 153).

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 13 iunie 2017, a respins apelul declarat de Romanescu Ion și a menținut hotărârea Judecătorei Hîncești din 20 decembrie 2016 (f. d. 164 – 169).

La deliberarea acestei soluții, instanța de apel a constatat situația de fapt prezentată de Romanescu Natalia și Romanescu Ion în cererea de chemare în judecată și respectiv în acțiunea reconvențională.

În mod corespunzător, Colegiul judiciar a reținut că dreptul de proprietate al lui Romanescu Ion în privința terenului cu nr. XXXXX a fost înregistrat la 20 mai 2008, adică după încheierea căsătoriei (16 mai 2008), astfel încât bunul imobil se supune regimului proprietății în devălmășie și aparține în cote-părți egale ambilor soți. În subsidiar, instanța de apel a respins argumentul invocat de Romanescu Ion referitor la faptul că terenul din litigiu îi aparține cu drept de proprietate exclusiv dânsului, deoarece titlul de autentificare a dreptului asupra pământului a fost eliberat acestuia la 21 martie 2008, înaintea încheierii căsătoriei. Concluzia instanței de judecată a fost fundamentată pe prevederile articolului 321 alin. (2) din Codul civil, conform căruia în cazul bunurilor imobile, dreptul de proprietate se dobândește la data înscrierii în registrul bunurilor imobile, cu excepțiile prevăzute de lege (f. d. 168).

Mai mult, Colegiul de control judiciar a evidențiat că titlul de autentificare a drepturilor deținătorilor de teren reprezintă doar temei pentru înregistrarea dreptului asupra bunului imobil, iar, de regulă, dreptul de proprietate se dobândește la data înscrierii în registrul bunurilor imobile (f. d. 168).

Pentru a soluționa această pricină, instanța de apel a aplicat articolele 9 alin. (2), 19, 20 din Codul familiei, articolele 321 alin. (2), 370, 373 din Codul civil și articolele 94 alin. (1) și 96 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

La 19 iulie 2017, Curtea de Apel Chișinău le-a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 13 iunie 2017 (f. d. 170).

La 20 septembrie 2017, Romanescu Ion, prin intermediul avocatului Ana Nani, a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 iunie 2017, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanței din 20 decembrie 2016, în partea admiterii cererii de chemare în judecată depuse de Romanescu Natalia, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie respinse capetele de cerere a acesteia.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a afirmat că instanțele judecătorești, în ce privește admiterea referitoare la recunoașterea terenului proprietate comună în devălmășie, nu au luat în considerare toate circumstanțele cauzei și anume faptul că terenul cu nr. cadastral XXXXX l-a obținut până la căsătoria cu Romanescu Natalia în baza titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren din 21 martie 2008, eliberat în baza deciziei Primăriei sat. XXXXX nr. 22 din 16 aprilie 1993.

Astfel, în concluzie, Romanescu Ion a susținut că terenul din litigiu este proprietate personală în conformitate cu prevederile articolului 22 alin. (1) din Codul familiei.

La 24 octombrie 2017, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs intimății Romanescu Natalia, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (f. d. 177).

Până la data examinării cauzei, intimata nu a depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând admisibilitatea recursului, conform articolului 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Romanescu Ion, prin intermediul avocatului Ana Nani, este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Mandatul nr. 0948866 din 3 februarie 2016 dovedește faptul că avocatul Ana Nani a fost împuternicit în mod legal să atace hotărârea judecătorească și să reprezinte interesele lui Romanescu Ion, care este subiectul abilitat cu dreptul de a declara prezentul recurs (f. d. 35) în conformitate cu dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă. În același timp, materialele cauzei, confirmă că cererea nu a fost depusă repetată și nu a fost examinată anterior.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei, rezultă că decizia integrală a instanței de apel din 13 iunie 2017 a fost expediată în adresa părților la 19 iulie 2017 (f. d. 170), însă nu există dovada recepționării efective a acesteia de către participanții la proces. De fapt, potrivit plicului prezentat de Romanescu Ion, se confirmă că scrisoarea, care conținea actul contestat, a ieșit din biroul (oficiul) poștal la 21 iulie 2017 (f. d. 174). Totuși, în lipsa unor înscrisuri pertinente, instanța de recurs nu poate constata cu precizie momentul, când a fost comunicată hotărârea motivată.

Astfel, în atare situație și pentru a nu admite o ingerință disproporțională în dreptul de acces la justiție, dar având în vedere data expedierii deciziei contestate (21 iulie 2017), instanța de judecată constată că recursul declarat de Romanescu Ion, prin intermediul avocatului Ana Nani, este depus în termenul prevăzut mai sus.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor cu privire la încadrarea temeiurilor invocate în recurs la dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului de inadmisibilitate prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. În esență, judecarea recursului exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, dar și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Ab initio, instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 parag. (1) din Convenție, în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, parag. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić v. Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare

a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă sunt formulate suficient de clar și urmăresc protejarea interesului părții, dar și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și buneii-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, parag. 41, *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, parag. 36 – 37, *Sturm v. Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36).

În speță, instanța observă că, în susținerea poziției sale, recurentul Romanescu Ion, prin intermediul avocatului Ana Nani, a invocat art. 432 alin. (2) din Codul de procedură civilă, așa cum este prevăzut, în mod obligatoriu, la art. 432 alin. (1) și 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă. Totuși, cererea de recurs nu conține niciunul din cele patru temeuri consemnate și instituite de legislator în alineatul (2) din articolul 432 din legea citată.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului, rezumate mai sus, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei.

În acest sens, instanța de judecată amintește că, la pronunțarea deciziei din 13 iunie 2017, instanța de apel s-a călăuzit de articolele 9 alin. (2), 19, 20 din Codul familiei, articolele 321 alin. (2), 370, 373 din Codul civil și articolele 94 alin. (1) și 96 alin. (1) din Codul de procedură civilă

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu decizia contestată, reiese în mod cert că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat, în special cu privire la faptul că terenul cu nr. cadastral XXXXX l-a obținut până la căsătoria cu Romanescu Natalia în baza titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren din 21 martie 2008, eliberat prin decizia Primăriei sat. XXXXX nr. 22 din 16 aprilie 1993.

În esență, instanța de recurs subliniază că instanța de apel și-a motivat amplu decizia și a răspuns la toate argumentele esențiale ale cauzei. De fapt, recurentul nu a criticat textele de lege aplicate de instanța de apel (art. 321 alin. (2) din Codul

civil), ci s-a mulțumit să afirme abstract că soluția acesteia este una eronată, fără a aduce vreo observație pertinentă și concludentă speței.

Mai mult, completul judiciar observă că, *în principiu*, recurentul a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie pe fond și a avut posibilitatea de a fi audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, parag. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, 2 septembrie 2014, parag. 34, *Samardžić v. Croația*, ibidem, parag. 28).

În baza celor prezentate, completul Colegiului opinează că Romanescu Ion nu a adus suficiente argumente cu privire încălcările comise de instanța de apel, pe care le-ar fi considerat esențiale și ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. Prin urmare, temeiurile invocate nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecării nu corespunde condiției de a fi „efectiv”.

Un raționament subsidiar al instanței în susținerea poziției sale constă în faptul că recurentul a fost reprezentat de către avocatul Ana Nani (f. d. 35), persoană abilitată și calificată, conform art. 1 al Legii cu privire la avocatură, să pledeze și să acționeze în numele clienților lor, să practice dreptul, să apară în fața unei instanțe judecătorești sau să consulte și să reprezinte în materie juridică clienții lui. Astfel, acesta a fost în măsură să cunoască condițiile pentru admisibilitatea unei cereri de recurs, în baza modului de redactare a articolului 433 lit. a) în Codul de procedură civilă și interpretarea suficient de clară și coerentă a acestuia de Curtea Supremă de Justiție în jurisprudența sa constantă (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Trevisanato v. Italia*, ibidem, parag. 45, *Sturm v. Luxemburg*, citată mai sus, parag. 40).

Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. Deci, conjunctura stabilită mai sus confirmă lipsa unui formalism excesiv și respectarea unui raport rezonabil de proporționalitate dintre scopul urmărit și mijloacele folosite, iar, în opinia instanței, însăși substanța dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de art. 6 parag. 1 din Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis*

mutandis, Kukkonen v. Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, parag. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, parag. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, parag. 45).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite *supra*, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Romanescu Ion, prin intermediul avocatului Ana Nani, nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Romanescu Ion, prin intermediul avocatului Ana Nani.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală